

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **D. K. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2024, č. j. OAM-676/BA-BA07-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2024, č. j. OAM-676/BA-BA07-HA06-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu, neboť jej považuje za nezákonné.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce dne 19. 5. 2024 požádal o mezinárodní ochranu. Údaje k žádosti o mezinárodní ochranu poskytl dne 23. 5. 2024 a sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, nemá žádné politické přesvědčení, nebyl politicky aktivní, je křesťan. Je ženatý, manželka a čtyři děti žijí ve Vietnamu. Z vlasti vycestoval v červenci 2021 letecky do Srbska, kde pobýval jeden rok a pracoval ve společnosti, která následně zkrachovala. Proto ze Srbska odcestoval, na území České republiky vstoupil s pomocí převaděče automobilem. Nemá udělená žádná víza či povolení. Je zdravý, nemá žádná omezení nebo zvláštní potřeby. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je ve Vietnamu zadlužen, má strach se vrátit bez peněz na zaplacení dluhů. Navíc při hraní kopané měl konflikt s jedním z hráčů a bojí se, že jej tento hráč ohrozí.
3. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 5. 2024 žalobce sdělil, že Vietnam opustil v červenci 2021 kvůli tomu, aby si vydělal peníze, jiné důvody k vycestování z vlasti neměl. Ve vlasti neměl problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, nebyl nikdy trestně stíhán. Taktéž odmítl, že by ve vlasti měl problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Při návratu do vlasti mu nic nehrozí. Návratu do Vietnamu se obává proto, že nemá peníze k zaplacení dluhů, psychicky jej trápí protivník na fotbale, který bydlí ve stejné vesnici. Přestěhovat se do jiné části Vietnamu kvůli nedostatku finančních prostředků nemůže.
4. Žalovaný shromáždil následující podklady: Vietnam, Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vietnam, Informace MZV ČR, č. j. 100572-6/2024-MZV/LPTP, ze dne 1. 2. 2024, Půjčky, úvěry a lichva.
5. Do protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 12. 6. 2024 žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ani nenavrhл doplnění podkladů.
6. V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany kvůli legalizaci jeho pobytu na území České republiky, neboť hodlá zůstat v České republice kvůli výdělku za účelem splácení dluhů ve Vietnamu. Dalším důvodem žádosti je strach z verbálního nátlaku protivníka v kopané. Při posouzení žádosti o mezinárodní ochranu vycházel žalovaný z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. V napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o tom, že ve Vietnamu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Rovněž žalovaný neshledal, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Žalobce netvrdil existenci obav z pronásledování. Žalovaný neshledal v případě žalobce žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Co se týká doplňkové ochrany, žalobce ve své vlasti neměl problémy, které by svědčily o závěru, že by mohl být po svém návratu do vlasti mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný měl za to, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu. Žalovaný se taktéž zabýval

nemožností udělení azylu za účelem sloučení rodiny a doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

III. Obsah žaloby

7. Žalobce nejprve obecně namítal porušení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a dále § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Tvrdil, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které jsou potřeba ke zjištění stavu věci, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nezjistil všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
8. Žalobce namítal, že žalovaný veškeré své úvahy řídil tím, aby mohl použít § 16 odst. 2 zákona o azylu, čímž porušil ustanovení správního řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pominul subjektivní aspekty osoby žalobce.
9. Na straně 5 žaloby žalobce uvedl, že má žalobce za sebou „zcela vykonstruovaný proces a správní orgán tyto skutečnosti nikterak v rozhodnutí nerozporuje, jednoznačně indikuje realitu hrozby dalšího nebezpečí“. Pokud žalovaný považoval výpověď žadatele za rozpornou, mohl s touto skutečností v průběhu řízení pracovat. Celé řízení s žadatelem je tak od počátku vedeno nikoliv v souladu se zákonem o azylu a základními zásadami správního řízení, nýbrž snahou o využití § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy snahou o rychlé smetení věci ze stolu. Celá žádost je tak naroubovaná na § 16 odst. 2 zákona o azylu, čímž dochází k porušení práv žalobce. Pro žalobce je nepochopitelné, že se žalovaný odmítl jeho žádosti věcně zabývat a žádost toliko zamítl jako zcela nedůvodnou.
10. Z uvedených důvodů žádal, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný uvedl, že napadeným rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, žalobce se však v žalobě vymezoval proti úvahám žalovaného, které měl uvést pro ospravedlnění postupu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný se však žádostí o mezinárodní ochranu žalobce zabýval meritorně, žalobní námitky týkající se § 16 odst. 2 zákona o azylu tak nemají své opodstatnění. Žalovaný při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný se žádostí žalobce řádně a věcně zabýval, proto odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“, ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu). Ve věci rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
14. Žaloba není důvodná.
15. Žalobce nejprve obecně namítal, že v řízení byl porušen § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a dále § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Tvrdil, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci,

a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nezjistil tak všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tyto obecné námitky však soud nepovažuje za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky žalobce nedostály, neboť jde pouze o citace a parafráze ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

16. Žalobce dále v žalobě brojil proti tomu, že žalovaný postupoval podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Podle uvedeného ustanovení se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody. To se však v posuzované věci nestalo.
17. Jak se podává z napadeného rozhodnutí, žalovaný žádost o mezinárodní ochranu žalobce věcně přezkoumal a neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Veškerá žalobní argumentace žalobce se tak zcela míjí s obsahem napadeného rozhodnutí. Žalovaný se zabýval konkrétními okolnostmi žádosti, zkoumal jak tvrzené ekonomické důvody pro její podání, tak strachem žalobce ze spoluhráče v kopané. Vysvětlil, proč nelze žalobci udělit azyl kvůli uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, taktéž zkoumal, zda žalobce splňuje důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) o azylu, tedy že zda mu nehrozí pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
18. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále zkoumal, zda nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný vysvětlil, že žádnému rodinnému příslušníkovi žalobce nebyl udělen azyl v České republice, k udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny tak nebylo možné přistoupit. Taktéž neshledal důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
19. Pro účely posouzení žádosti žalobce žalovaný vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, a to i ve vztahu k podmínkám pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný shromáždil dostatek informací z různých zdrojů o státu původu žalobce, jak vyžaduje § 23c zákona o

azyly (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005–58, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017–36, či ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008–81).

20. Pro úplnost je třeba uvést, že žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný považoval žalobcovu výpověď za rozpornou. Taktéž tato námitka nemá reálný základ v napadeném rozhodnutí, protože žalovaný na žádné rozpory v napadeném rozhodnutí nepoukazoval.
21. Lze shrnout, že obsah odůvodnění rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany v první řadě předurčují důvody, které žadatel v řízení prezentuje. Z informací, které žalobce uvedl v žádosti o azyl a během následného pohovoru, nejsou patrné žádné azylově relevantní skutečnosti, které by mohl žalovaný ověřit nebo důkladněji zjišťovat. Soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení. S ohledem na obecnost žaloby tak lze uzavřít, že žalovaný nepostupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, jak tvrdí žalobce, ale žádost věcně posoudil, napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, úvahy žalovaného se týkají všech individuálních okolností žalobce a jsou přezkoumatelné. Pro řádné posouzení věci si žalovaný obstaral aktuální informace o zemi původu žalobce. S ohledem na uvedené krajský soud neshledal žádné pochybení žalovaného, napadené rozhodnutí není nezákonné.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Žalobní námitky nejsou důvodné a nebyly shledány ani jiné důvody, pro které by měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. listopadu 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně

